U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **S. A.**, zastoupený Mgr. Karin Poncza Hadwigerovou, advokátkou se sídlem Příčná 327/1, Havířov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2021, č. j. 18 Az 24/2021 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Karin Poncza Hadwigerové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 5. 2021, č. j. OAM-428/ZA-ZA11-ZA05-2020, neudělil žalobci dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), mezinárodní ochranu. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“) jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 30. 9. 2021, č. j. 18 Az 24/2021 – 42.

[2] Při posuzování věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce z vlasti vycestoval v červenci 2019, dne 16. 7. 2020 byl v rámci dublinského řízení i s rodinou převzat českými orgány ze Spolkové republiky Německo a tento den v ČR požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce je muslimského vyznání a není členem žádné politické strany nebo skupiny. Žalobce žádost odůvodnil problémy s ázerbájdžánskou policií. Popsal především incident, při němž byl v čajovně zadržen společně s lidmi

z opoziční organizace „*Muxalifet*“. Lidé z této organizace se měli účastnit demonstrace, avšak policie proti nim zasáhla. Žalobce s lidmi z této organizace spojen není, pouze s nimi pil čaj. Uvězněn byl na dobu 30 dní proto, že měl při zatýkání urážet policisty. Ostatní účastníci schůzky v čajovně (z řad opozice) dostali trest vězení šest měsíců, dva z nich dokonce šest let. Soud žalobce po třiceti dnech ve vězení propustil, přitom mu sdělil, že se s opozicí nemá stýkat, jinak bude mít problémy. Tento incident v žalobci vyvolal obavu, že bude znovu uvězněn, a to na delší dobu. Ve vlasti následně pobýval ještě pět měsíců. Žádné další problémy již neměl a poté legálně odcestoval. V případě návratu do Ázerbájdžánu se stěžovatel obává, že jej „*zavřou*“. V zemi původu žije jeho matka a další příbuzní, ti žádné problémy se státními orgány neměli.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná a rozhodnutí žalovaného shledal v souladu se zákonem. Krajský soud předně nepovažoval za důvodnou žalobní námitku, podle níž žalovaný porušil § 22 odst. 1 zákona o azylu, neboť přestože žalobce uváděl, že se dorozumí tureckým či ázerbájdžánským jazykem, bylo správní řízení vedeno v jazyce ruském. Krajský soud k tomu shrnul, že žalobce dne 25. 9. 2020 podepsal (za přítomnosti tlumočnice a pracovníka žalovaného) prohlášení o jazyce, podle kterého žádá, aby řízení bylo vedeno v jazyce ruském, případně ázerbájdžánském či tureckém. Podle protokolu o pohovoru ze dne 25. 9. 2020 žalobce s tlumočením do ruského jazyka souhlasil, neuvedl proti tomu žádné námitky a závěrem pohovoru uvedl, že nevyužívá práva na přetlumočení protokolu o pohovoru za účelem kontroly, a dodal „*věřím vám*“. Stejně tak i při seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dne 24. 2. 2021 nevznesl námitku proti tlumočení do ruského jazyka. K nařízenému ústnímu jednání v řízení před krajským soudem se žalobce nedostavil a ani na jednání tedy neupřesnil, v čem konkrétně došlo při tlumočení k pochybením.

[4] K otázce pronásledování žalobce z důvodu uplatňování politických práv v zemi původu, respektive kvůli názorům, jež žalobci státní orgány připisují, krajský soud konstatoval, že z předestřeného azylového příběhu nelze dovodit, že by žalobce skutečně byl ve vlasti pronásledován, případně že by měl odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že zadržení žalobce na 30 dní v lednu 2019 nesouviselo s projevem politických názorů, protože žalobce nebyl členem opozice a její názory nešířil. Oficiálním důvodem jeho uvěznění byly nadávky a výhrůžky zasahujícím policistům, což mělo vliv i na jednání soudce (v zemi původu), který žalobce při propuštění varoval, aby se v budoucnu od lidí z opozice držel dál. Krajský soud dodal, že po propuštění žalobce pobýval v zemi původu dalších pět měsíců a následně bez problémů vycestoval. Podle krajského soudu nelze jen z toho, že byl žalobce v čajovně spatřen s opozičními aktivisty, vyvodit závěr, že mu po návratu do vlasti hrozí uvěznění pro jeho politické názory. Z těchto důvodů krajský soud rovněž neshledal, že by žalobci hrozila v zemi původu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Obavy žalobce z uvěznění neměly reálný základ, protože k politické opozici nenáležel, ani mu tato příslušnost nebyla státními orgány přisuzována. Uzavřel, že žalovaný posoudil žádost o mezinárodní ochranu řádně, s ohledem na tvrzení žalobce a s přihlédnutím k dostatečným a aktuálním informacím o Ázerbájdžánu.

[5] Kasační stížnost podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Výslovně se v ní nevyjadřuje k otázce přijatelnosti kasační stížnosti.

[6] Stěžovatel nejprve namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Tento rozsudek podle něj neobsahuje nad rámec tvrzení stěžovatele a žalovaného žádné relevantní skutečnosti, které by podporovaly závěr o zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Z rozsudku navíc není jasné, zda se ve věci konalo ústní jednání, respektive zda byl k tomuto jednání stěžovatel řádně a včas předvolán. V odůvodnění napadeného rozsudku také chybí odkaz na listiny a důkazy, o které krajský soud svoje závěry opřel. Stěžovatel k tomu uvádí, že se krajský soud „*kvalitativně*“ nevypořádal s žalobními námitkami a jen formalisticky odkázal na rozhodnutí žalovaného; tyto jednotlivé námitky proto zůstávají „*relevantní*“ i v rámci řízení o kasační stížnosti. Dále podotýká, že z rozsudku není patrné, zda se stěžovatele krajský soud v řízení dotázal, zda rozumí českému jazyku, či nikoli. Má za to, že aby řízení o žalobě netrpělo vadami, měl mu být ustanoven tlumočník k zajištění překladu listin ze soudního spisu a pro komunikaci se soudem.

[7] K tlumočení ve správním řízení dále stěžovatel namítá, že jeho vyjadřovací schopnosti v ruském jazyce jsou minimální a základní. V tomto jazyce není schopný detailně popsat potřebné skutečnosti. Na uvedené nemá vliv to, že dne 25. 9. 2020 podepsal prohlášení o jazyce, v němž souhlasil s vedením řízení a pohovoru v ruštině. Tato okolnost jen deklaruje to, že cizinec žádající o azyl doufá v pomoc osob, které s ním jednají. V daný moment zpravidla nemá takový cizinec dostatek prostředků na právní pomoc, čímž by se předešlo podobným nesrovnalostem.

[8] K pronásledování v zemi původu stěžovatel uvádí, že se dosud žádný orgán nevěnoval tomu, zda se v daném případě nejedná s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu o pronásledování „*na kumulativním základě*“. Doplňuje, že úřady v Ázerbájdžánu dlouhodobě potlačují lidská práva. Jeho dosavadní zkušenosti odůvodňují obavu z pronásledování a věznění, jinak by přece v domovském státě setrval i nadále. Je nepochybné, že v případě návratu bude stěžovatel stíhán a uvězněn. Brojí též proti tomu, že informace o zemi původu shromážděné ve správním spise byly neaktuální a žalovaný při posuzování žádosti nezohlednil nejlepší zájem stěžovatelových nezletilých synů. Zejména nezletilý syn R. v Ázerbájdžánu nikdy nežil.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Podotýká, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, vzal v úvahu všechny stěžovatelem tvrzené skutečnosti a zároveň shromáždil adekvátní informace o Ázerbájdžánu. K námitce ohledně tlumočení uvádí, že krajský soud tuto námitku podrobně hodnotil a shledal ji nedůvodnou. Závěrem žalovaný dodává, že rozsudek krajského soudu je srozumitelný, opřený o dostatek relevantních důvodů a krajský soud v něm vypořádal všechny žalobní body. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost, případně ji zamítl jako nedůvodnou.

[10] Dříve, než může Nejvyšší správní soud věcně posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musí posoudit otázku její **přijatelnosti**. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí,

že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[11] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech (zde ve věci mezinárodní ochrany) je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládalo zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel se výslovně k přijatelnosti kasační stížnosti nevyjádřil. Namítá nicméně nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, což je tak závažná vada, že by vždy představovala důvod přijatelnosti. Dále má za to, že krajský soud zatížil řízení o žalobě i další vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to tím, že stěžovateli nezajistil tlumočníka. Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud chybně aproboval, že v řízení před správním orgánem nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], což by za určitých okolností také mohlo představovat zásah do hmotněprávního postavení stěžovatele a založit přijatelnost kasační stížnosti.

[13] Co se týče vady nepřezkoumatelnosti rozsudku, tu Nejvyšší správní soud neshledal. Rozsudek krajského soudu je sice stručně, ale řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný. Krajský soud v žalobě identifikoval celkem čtyři námitky [porušení § 22 zákona o azylu; porušení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu; nedostatečné posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany a obecně namítané porušení několika ustanovení správního řádu], přičemž v odůvodnění napadeného rozsudku na ně dostatečně a přesvědčivě odpověděl (viz zejména odstavce 11 až 14 napadeného rozsudku). Napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný, a to ani z toho důvodu, že se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, jak naznačuje stěžovatel. Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí totiž bez dalšího nezpůsobuje, pokud správní soud se souhlasnou poznámkou převezme argumentaci žalovaného (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Krajský soud v rozsudku dostatečným způsobem ozřejmil, proč považoval závěry žalovaného za správné a naopak žalobní námitky za nedůvodné. Není tedy pravdou, že rozsudek neobsahuje žádné závěry, kterými by byl odůvodněn jeho zamítavý výrok. K tomu lze dodat, že se stěžovatel v kasační stížnosti omezuje na prosté konstatování, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami, aniž by však konkrétně uvedl, jakými argumenty se soud nezabýval.

[14] K tvrzení, že z rozsudku není zřejmé, z jakých listin a důkazů krajský soud vycházel, postačí uvést, že krajský soud v úvodu posuzovací části rozsudku korektně rekapituloval skutková zjištění plynoucí ze správního spisu a označil zde i konkrétní listiny (informace o zemi původu), které byly ve spise založeny (srov. odstavec 5 napadeného rozsudku). Nad rámec zjištění vyplývajících ze správního spisu, respektive podkladů v něm založených krajský soud žádné další důkazy v řízení o žalobě neprováděl (viz i protokol z jednání ze dne 30. 9. 2021, založený na č. l. 39 spisu krajského soudu). Toto tvrzení stěžovatele tak neodpovídá obsahu odůvodnění napadeného rozsudku a soudního spisu, ani v tomto směru tedy není rozsudek nepřezkoumatelný.

[15] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost též v tom, že z rozsudku není zřejmé, zda se ve věci konalo ústní jednání, a zda k němu byl stěžovatel řádně předvolán. K tomu předně Nejvyšší správní soud podotýká, že krajský soud v odstavci 11 napadeného rozsudku zmínil, že „*k nařízenému jednání krajského soudu dne 30. 9. 2021 se žalobce nedostavil (dostavil se téhož dne v souvislosti s nařízeným jednáním ve věci žaloby jeho manželky s tím, že si hodinu jednání spletl)*“, takže uvedené tvrzení stěžovatele opět neodpovídá skutečnosti. Co se týče samotného předvolání k jednání, z předloženého soudního spisu vyplývá, že stěžovatel byl k jednání nařízenému na 30. 9. 2021 řádně předvolán, přičemž předvolání mu bylo doručeno do pobytového střediska dne 16. 9. 2021, kde jej osobně převzal pověřený sociální pracovník (viz pokyn soudce a doručenka založená na č. l. 36 soudního spisu). Ani v tomto ohledu tak Nejvyšší správní soud nezjistil pochybení na straně krajského soudu, které by mohlo mít vliv na zákonnost rozsudku, a tím i založit přijatelnost kasační stížnosti.

[16] Vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je dle stěžovatele rovněž to, že krajský soud vedl řízení v českém jazyce a stěžovateli neustanovil tlumočníka. Ani v tomto směru však Nejvyšší správní soud pochybení krajského soudu neshledal. Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatel podal žalobu psanou v českém jazyce, která obsahovala všechny podstatné náležitosti a byla srozumitelná a projednatelná. Na následné vyjádření žalovaného k žalobě reagoval stěžovatel replikou ze dne 24. 6. 2021 (sepsanou také v českém jazyce; viz č. l. 31 spisu krajského soudu), nic tedy nenasvědčuje tomu, že by kvůli jazykové bariéře nemohl v soudním řízení uplatňovat svá práva. V replice dále uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání a požádal soud o ustanovení tlumočníka do ázerbájdžánského jazyka. **Krajský soud** poté tomuto požadavku **vyhověl**, a usnesením ze dne 22. 7. 2021, č. j. 18 Az 24/2021 – 34, **ustanovil tlumočnicí z jazyka ázerbájdžánského** paní G. M. To, že se stěžovatel bez omluvy nedostavil k nařízenému jednání, na kterém byla ustanovená tlumočnice přítomna, a sám se tak připravil o možnost se k věci osobně (a ve svém jazyce) vyjádřit, jde plně k jeho tíži. Tvrzenou vadou proto krajský soud řízení nezatížil.

[17] Ohledně námitek týkajících se zjištění skutkového stavu věci žalovaným kasační soud odkazuje na své usnesení ze dne 29. 1. 2020, č. j. 2 Azs 210/2019 – 54, v němž vyslovil, že „[j]*estliže stěžovatel brojí proti nesprávnému zjištění skutkového stavu, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že 'rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným je otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové*

důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem' (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Azs 301/2018 – 37). Tvrzené nedostatky ve zjištění a především posouzení individuálního skutkového stavu věci (otázka věrohodnosti stěžovatele a jím předložených důkazních prostředků) tedy samy o sobě nemohou být vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. Krajský soud se pak při přezkoumávání skutkového stavu nedopustil pochybení, která by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, a ani napadený rozsudek nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky, které by bylo (jak tvrdí stěžovatel) v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí.“ Citované závěry lze analogicky aplikovat i na nyní projednávaný případ.

[18] Judikatuře tohoto soudu odpovídá i posouzení stěžejní žalobní námitky, podle které se v řízení před žalovaným nemohl dostatečně a podrobně vyjádřit, neboť pohovor probíhal v ruském jazyce a stěžovateli měl být ustanoven tlumočník z jazyka ázerbájdžánského, případně tureckého. Podle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 – 66, platí, že „[v] *řízení o žalobě a následně v řízení o kasační stížnosti nelze účinně zpochybnit kvalitu tlumočení pohovorů v řízení o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byl pohovor veden v jazyce, jejž si žadatel o mezinárodní ochranu sám zvolil, svým podpisem potvrdil, že souhlasí s obsahem protokolu z tohoto pohovoru, a ani při napadení správního rozhodnutí založeného na těchto pohovorech neuváděl a neuvádí konkrétní body, které byly podle něj přetlumočeny chybně.*“ V obecné rovině tedy platí, že pohovor s žadatelem o mezinárodní ochranu nemusí být veden v jeho rodném jazyce, ale žadatel si může zvolit i jazyk jiný, ve kterém je schopen se dorozumět (viz § 22 zákona o azylu). Nejvyšší správní soud neshledal v případě stěžovatele i s ohledem na výše citované rozhodnutí žádnou právní otázku týkající se vedení pohovoru s žadatelem o mezinárodní ochranu nebo kvality tlumočení při tomto pohovoru, k níž by se měl – v rámci sjednocování judikatury či nutnosti vyložit dosud nejasnou problematiku – vyjádřit.

[19] Ke stěžovatelem dále nastolené otázce „pronásledování na kumulativním základě“ [tj. zda konkrétní formy negativních reakcí stěžovatelova okolí dosáhly jednotlivě či ve svém souhrnu (kumulativně) takové intenzity, aby je bylo možné považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu], kterou se podle něj dosud žádný orgán (tj. žalovaný ani krajský soud) nezabýval, Nejvyšší správní soud předně podotýká, že výklad tohoto pojmu je rovněž dostatečně judikovanou otázkou (srov. rozsudky tohoto soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009 – 98, č. 1913/2009 Sb. NSS, ze dne 25. 1. 2011, č. j. 6 Azs 36/2010 – 274, č. 2290/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 317/2020 – 28, č. 4180/2021 Sb. NSS). K tomu lze dodat, že stěžovatel k incidentům ve vlasti, které ve správním řízení popsal (zejména problémy s ředitelem stavební firmy, ve které dříve pracoval, a zadržení policií v čajovně), sám uvedl, že mezi nimi není žádná spojitost. V žalobě poté jen bez dalšího konstatoval, že jednotlivé události, jednotlivé útoky a jednotlivé výhrůžky je třeba vnímat v celkovém souhrnu. Není pochybením krajského soudu, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti, že na základě uplatněné žalobní argumentace neshledal, že by azylový příběh stěžovatele vykazoval v souhrnu natolik

intenzivní okolnosti, že by bylo možné učinit závěr o pronásledování na kumulativním základě. Taková situace totiž v případě stěžovatele nenastala.

[20] Argumentace, že žalovaný při posuzování žádosti nezohlednil nejlepší zájem stěžovatelových nezletilých synů, především to, že jeden z nich se narodil až po vycestování rodiny z domovského státu, vůbec nebyla uplatněna v žalobě. Jde proto o nepřípustnou kasační námitku (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), která tudíž z tohoto důvodu taktéž nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[21] Lze proto uzavřít, že v řízení před krajským soudem nedošlo k zásadnímu pochybení a stěžovatel v kasační stížnosti ani nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatel nepředložil ani jiný relevantní důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[22] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro **nepřijatelnost** odmítl (výrok I. tohoto usnesení).

[23] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu, nelze jej proto ztotožnit s jinými případy odmítnutí kasační stížnosti, například pro neodstranění vad či z důvodů stanovených v § 46 odst. 1 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (výrok II. tohoto usnesení).

[24] Stěžovateli byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2021, č. j. 3 Azs 342/2021 – 26, ustanovena zástupkyní Mgr. Karin Poncza Hadwigerová, advokátka se sídlem Příčná 327/1, Havířov. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 bodu 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“, s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu, náleží advokátce odměna za dva úkony právní služby – za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a za sepis a podání doplnění kasační stížnosti. Za tyto právní úkony náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele odměna v částce 3 100 Kč za každý z nich, tj. 6 200 Kč, k čemuž je třeba přičíst náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovená zástupkyně soudu v podání ze dne 5. 1. 2022 sdělila, že není plátkyní DPH, přiznaná odměna se jí proto nenavyšuje o částku,

která odpovídá sazbě této daně. Celkem tedy náleží zástupkyni stěžovatele odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení (výrok III. tohoto usnesení).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. prosince 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu